

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Croesvs Et Codrvs. hoc est, Copiæ Et Inopiæ Damna vel
Lvcra, à bono iustoq[ue] Mundi Governatore Deo
Distribvta**

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1648

§. 5. Diuitis & pauperis fabella è S. Bernardino.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52359](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52359)

humilitatem, sobrietatem, requiem, modestiam, paupertatis comites, si nihil boni aliud illa secum afferret (quamquam etiam fallacium gregibus adulantium, & seruatorum tyrannide superbiorū liberet) abunde erat causa, ut non ferenda modo esset, sed optanda, immo etiam necessaria pauperies. Profecto, ut audacter testimonium perhibeam veritati, nihil inter homines paupertate melius, nihil odibilius. Sed vir sapiens facit de necessitate virtutem, ut ubi paupertatis necessitas urget, prudentia libera voluntatis acceptet: vel potius, quod melius est, amplectetur. Recole pauper quod *Prou. 17. c.* scriptum est. Melior est buccella sicca cum gaudio, quam domus plena victimis cum iurgio. Et *15. cap.* iterum *Solomon* ait: Melius est parum cum timore Dei, quam thesauri magni & insatiabiles.

§. V.

Diuitis & pauperis fabella è *S. Bernardino.*

Hæc sanctus ille pro solatio depauperatorum, aut pauperum. Quibus subiungit exemplum parallelum ei, quod paulo supra, è Luciano attuli. Est autem istud. Contiguus in ædibus habitabant duo, æquè peculio ac domicilio discrepantes, viri. Vnus in magnifico palatio, tamquam draco Hesper-

Ff 4

ridum

ridum pomis, ita saccis & cistis & thesauris
suis incubabat. Alter in vili casa rudes la-
nas excolebat. Dixisses Midam & Irum in
viciniam conuenisse. Diues, vt fieri plerum-
que solet, totas noctes insomnes traduce-
bat: nam in molli lecto durus illi somnus
erat. Saturitas enim & venter nimio cibo
faburratus, identidem sudantem dormire,
vix vnumquam aut conuiuere sinebat. Accel-
sit cura & sollicitudo pecuniarum, quæ eum
miris modis torquebat. Cùm interea vigi-
lans vicinum pauperem audiit, iuxta igni-
culum suum, in multam noctem, æque hi-
lariter cantantem & lætè ludentem, ac stre-
nuè laborantem; ac penso absoluto, re-
pentè altùm silentem, suauiterque quiescen-
tem, donec manè ab vxore denuò excitare-
tur. Quàm primùm enim dormitum se re-
cepit, in somnum solutus obticuit. Nullæ
querelæ, nulli gemitus, suspiria nulla, soli
ronchi audiebantur. Invidit hanc quietem
pauperi diues. Vt ergo eum sollicitudinum
ac miseriarum suarum socium haberet, ali-
quando intempesta nocte, clam surrexit,
ostiumque vicini, quod non erat multa di-
ligentia clausum, furtim reserauit; atque
marsupium nummis aureis turgidum, pone
ianuam

ianuam è clauo suspendit, eoque relicto, domum rediuit. Pauper prima die è lectulo exiliens, cùm ad fores aperiendas accessisset, crumenam reperit auro prægnantem; nescius quis ea nocte Nicolaus in domum suam venisset. Quid tunc illo homine lætius beatiusue esse potuisset? Primum ergo habuit, vt laborem desineret, existimans indignum esse eo, sine necessitate sudare, quem Fortunæ riuus, inaurasset. Deinde nullum ampliùs pedem domo extulit, metuens ne se absente aliquis domi thesaurum reperiret. Mox etiam animo angebatur quòd nesciret, vndenam in suas ædes aurum esset illatum: maximè verò, quia insidias metuebat. Itaque ne quis fur irrepens surripere crumenam posset, eam infra lecti sui stramen abstrusam sibi ipse subiecit. Enimverò, ne surgere cogeretur, ægrotare se finxit, clumbemque factum simulauit. Noctes igitur diesque vitello suo incubauit, quasi pullum exclusurus. Nesciebat vxor, ignorabat familia, quid misero accidisset. Et tristabantur ipsi quoque, quòd in homine alioqui tam læto insolitam viderent mœstitudinem. Ille autem totus erat in quærenda latebra, vbi tutò pecunia abscondi posset. Hæc il-

lum cura coquebat, ista torquebat com-
 plusculos dies cogitatio. Interea in singula
 inquirebat vicinus diues, qui etiam expe-
 riebatur, noctu nullos amplius audiri can-
 tus, more consueto, neque inter laborem
 subitos iocantium risus tolli; denique per-
 spicue cernebat, omnes veteres Gratias la-
 titiasq; e vicini sui domo emigrasse. Quam-
 obrem, quasi agrotum visitaturus, ad do-
 mum illius accessit. Obuiam prodijt vxor,
 accurrunt pueri, & alius hoc, alius illud
 narrat. Ille verò, nihil omnium est, inquit,
 quæ narratis; alia morbi causa est. Ego
 noui incantationem, quare adsum, vt eum
 subito curem. Dixit, & ad decumbentem
 introiuit, iussisque ceteris exesse, secreto illi
 in aurem hæc verba insusurrauit: *Redde mi-
 hi pecuniam meam, quam de tali accepisti loco,
 alioquin faciam te suspendi.* His auditis illico
 exiijt e lecto miser, cogitans periculosè
 agrotare eum, cui morbus à lumbis ad col-
 lum ascendit: non voluit ergo medicum
 experiri, qui laqueum offerret, pro medici-
 na. Mox itaque meliùs habere cæpit, post-
 quam aurum reuomuit, quo grauabatur.
 Redijt quàm primùm amor laborandi; re-
 cuperata est animi serenitas; & nocte pro-
 xima

xima denuò cœpit cantare, ac, sicut priùs solitus erat, cum pueris suis, ioculariter multa faciendo cachinnos mouere, de tristi diuite rursus hilaris pauper factus.

§. VI.

Præcedens fabula, in Lazaro & Epulone explicata.

His narratis, in hunc modum alloquitur inopes Bernardinus: *Vide ignorans pauper, quantam latitiam habere potes, si patienter & iucundè tuleris paupertatem. Nesciunt pauperes, quot, & quantis anxietatibus & angustijs pleni sunt diuites huius mundi. Et licet, quandoq; aliquis mundanis diuitijs, delicijs, & magnificentijs ad libitum fruereetur, tamen breue est, quod delectat: æternum, quod cruciat. E contra de paupere patiente. Illi enim breue est, quod cruciat, æternum quod delectat. De utroq; autem exemplum patet Luc. 16. cap. in diuite Epulone, & Lazaro paupere & patiente. De hoc enim quidam SS. PP. ait: Nihil reperi-
mus scriptum de Lazaro paupere, quod aliquam virtutem fecerit, nisi quod numquam aduersus diuitem murmurauit, qui nullam ei misericordiam impendebat; sed cum gratiarum actione sustinebat onus paupertatis a Domino sibi inflatum. De diuite verò dictum est: Homo qui-*
dama